

Lluna

Un relat de: [lletresmàgiques](#)

Avui ha començat l'Institut i tots els nens i nenes estan molt contents i contentes de retrobar-se amb els altres. A la classe hi ha una noia nova, la Lluna. Quan el professor ens l'ha presentat ens ha explicat que és una nena molt tímida i que entre tots i totes l'hauem d'ajudar a integrar-se en el grup.

A l'hora del pati, ens hem apropat a ella per a conèixer-la i perquè també ens conegués a nosaltres. Però en cap moment ens mirava als ulls, tota l'estona mirava al cel. No ens responia. Què estrany, tant tímida és?

Cada dia, a l'hora del pati ens hi apropàvem per a parlar amb ella, però sempre era la mateixa història. No ens responia. Què li deu passar?

Van passar mesos i mesos, fins que ens vam cansar de fer cada dia la mateixa acció, així que vam decidir donar-li temps i que fós ella la que s'apropés a nosaltres.

Un grup d'alumnes, en veure-la sola, va decidir fer-li companyia però no de la millor manera. Li feien burla, li treien l'esmorzar, es reien d'ella... Però, tot i així la nena seguia mirant el cel. Nosaltres en veure aquesta situació, vam decidir anar al seu costat i defensar-la, ningú es mereix ser tractat d'aquesta manera.

Un company es va estirar al seu costat, a mirar al cel amb ella. Va ser llavors quan la nena li va mirar els ulls i li va dir: - Gràcies.

Des de llavors, cada dia a l'hora del pati, ens quedem amb ella, no diem res. A vegades ens estirem i mirem el cel amb ella, o en ocasions simplement estem allà. Vam descobrir que, ella, únicament el que volia és mirar el cel. Nosaltres ens vam voler posar al seu lloc, Entendre-la, donar-li temps, però al seu costat.